

РЕШЕНИЕ

№ 3121

гр. София, 14.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4365** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „К.“ със седалище и адрес на управление гр.С. - 1870, район „К.“, К. срещу РЕШЕНИЕ от 16.04.2010 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав по нахд № 11762/2009 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 23-2300448 от 22.06.2009 г., издадено от директора на Д. “И. по Т.” С област към Изпълнителна агенция „Главна И. по Т.“, с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на Т. (КТ) му е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл.314 КТ.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Касаторът претендира, че не е извършил нарушение на разпоредбата на чл.314 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение на работника ИИ със заповед № 334/26.02.2009 г. на основание чл.325, т.9 КТ, тъй като няма свободна щатна бройка от Списъка на работните места,

подходящи за трудоустрояване. Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕ от 16.04.2010 г. на С районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав по нахд № 11762/2009 г. и по същество на спора да отмени наказателно постановление № 23-2300448 от 22.06.2009 г., издадено от директора на Д. “И. по Т.” С област.

Ответникът по касационната жалба директора на Д. “И. по Т.” С област оспорва жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 16.04.2010 г. С районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав по нахд № 11762/2009 г. е потвърдил наказателно постановление № 23-2300448 от 22.06.2009 г., издадено от директора на Д. “И. по Т.” С област към Изпълнителна агенция „Главна И. по Т.”, с което на „К.” на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на Т. (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл.314 КТ. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Л Д В, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 ЗАНН и от доказателствата по делото безспорно се установява, че касаторът е извършил нарушение на чл.314 КТ.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 97-ми състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материално правните норми на Кодекса на Т..

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл.220 АПК установените от първостепенния съд факти – при извършена проверка по документи на 02.04.09 г. и на 21.04.09 г. на “К.” от служители на Д. “ИТ” С област било установено, че дружеството в качеството му

на работодател по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на КТ не трудоустроява на друга работа, работници, които поради болест не могат да изпълняват възложената работа, но без опасност за здравето си могат да изпълняват друга подходяща работа, в това число - И И на длъжност „кранист”. Установява се от заповед № 334/26.02.2009 г., че трудовото правоотношение на И С И на длъжност „кранист” е прекратено на основание чл.325, т.9 КТ - безвиновно основание за прекратяване на трудовото правоотношение поради обективна невъзможност на работника или служителя да изпълнява възложената му работа поради болест. Същото фактическо основание за прекратяване на правоотношението на И И е посочено в заповед № 334/26.02.2009 г. – поради невъзможност да изпълнява работата поради болест. В същата хипотеза обаче прекратяване не се допуска, ако при работодателя има друга работа, подходяща за здравното състояние на работника или служителя и той е съгласен да я заеме. Данни за изпълнението на посочените законови изисквания не се извеждат от съдържанието на заповед № 334/26.02.2009 г. (напр. конкретна длъжност, която е предложена на лицето и същото е отказало заемането ѝ), а доказателства в тази насока не са ангажирани нито в хода на административно наказателното производство, нито в производството пред СРС. Така в хода на административно-наказателното производство очевидно са събрани доказателства за неизпълнение на законовите изисквания на чл.325, т.9 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение на И И. Административно наказание обаче е наложено за нарушение на разпоредбите, свързани с трудоустрояването на лицето, а именно, че същото лице не е трудоустроено. Видно от ЕР на ТЕЛК – Общи заболявания № 0315/06.02.2009 г.при УМБАЛ „Света А” – С. на И С И е определена 79 % трайно намалена работоспособност с посочени конкретни противопоказни условия на труд и указание, че не може да работи като автокранист. В същото ЕР на ТЕЛК изрично е посочено, че е *необходимо ЛКК да трудоустрои лицето на работа без цитираните противопоказания.*

Съгласно чл.1, ал.1 от Наредбата за трудоустрояване предписанията за трудоустрояване на лицата с намалена работоспособност се издават от лекуващия лекар, лекарските консултативни комисии (ЛКК), Териториалните експертни лекарски комисии (ТЕЛК) и Националната експертна лекарска комисия (НЕЛК). В случая в ЕР на ТЕЛК № 0315/06.02.09 г. *не се съдържат предписания за трудоустрояване,* независимо от разпоредбата на чл.1, ал.3 от Наредбата за

трудоустрояване. Във всички случаи обаче предписанията за трудоустрояване следва да изхождат от здравен орган съобразно поставената на лицето диагноза и изпълняваната работа. Съгласно чл.317, ал.1 КТ работодателят е длъжен да трудоустрои работника като го премести на подходяща работата *съгласно предписанието на здравните органи в 7 дневен срок от получаването му*. Или в конкретния случай с работника И С И не се установява работодателят да е получил предписание за трудоустрояване по смисъла на Наредбата за трудоустрояване, за да се твърди, че същият не е изпълнил задълженията си по чл.314 и чл.317 КТ за трудоустрояване. Нито в АУАН № 23-2300448 от 27.04.2009 г., нито в НП № 23-2300448 от 22.06.2009 г. са изложени констатации в тази насока, респ. твърденията за неизпълнение на задължения от страна на работодателя „К.” не се основават на цитираните по-горе относими правни норми. В АУАН и НП нарушението е описано като „неизпълнение на задължението за трудоустрояване” на работника И И, който поради болест не може да изпълнява възложената работа. Съдът приема обаче, че административно наказващият орган не е изследвал относимите към нарушението обстоятелства, нито е събрал относимите доказателства. Същото представлява нарушение на императивни материално правни разпоредби, за чието изпълнение касационната инстанция следи служебно. Липсата на констатации в тази насока съставлява нарушение на чл.42, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН - описанието на нарушението в АУАН и НП не е направено съобразно относимите материално правни норми, които изискват наличие на предписание от здравен орган за трудоустрояване, изпращане на предписанието на работодателя и неговото неизпълнение в 7 дневен срок от получаването му. Такива факти и обстоятелства изобщо не се твърдят в АУАН и НП, а наказание е наложено именно за неизпълнение на задължението за трудоустрояване по чл.314 КТ. Ето защо НП се явява издадено при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Като не е констатирал това несъответствие с императивните материално правни разпоредби на Кодекса на Т. и Наредбата за трудоустрояване районният съдия е допуснал касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Ето защо обжалваното решение следва да бъде отменено на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. По същите съображения – поради неправилно приложение на материалния закон

следва да бъде отменено и обжалваното пред СРС наказателно постановление. В същото изобщо липсват изложени съображения, че на работодателя са давани предписания за трудоустрояване на работника И И и той не ги е изпълнил, поради което не би следвало след отмяна на обжалваното решение на СРС, делото да се върне да ново разглеждане за събиране на относимите към визираното нарушение доказателства.

Водим от горното Административен съд С. - град, V-ти касационен състав,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 16.04.2010 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав по нахд № 11762/2009 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 23-2300448 от 22.06.2009 г., издадено от директора на Д. “И. по Т.” С област към Изпълнителна агенция „Главна И. по Т.” и вместо него

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 23-2300448 от 22.06.2009 г., издадено от директора на Д. “И. по Т.” С област към Изпълнителна агенция „Главна И. по Т.”, с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на Т. (КТ) му е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за нарушение на чл.314 КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.